DECEMBER 1930.

De Kommunistische Arbeider

MAART 1930.

De Kommunistische Arbeider

ORGAAN DER K.A.P.N. (SECTIE DER KOMM. ARB. INTERNATIONALE)

Redactie en Administratie:
VAN DER PEKPLEIN 1[1] — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
ABONNEMENTSPRIJS 75 CENT PER JAAR.
LOSSE NUMMERS 5 CENT.

WERELDCATASTROFE.

Als een niets ontziende, alles vernietigende stortvloed is de nieuwe crisisgolf over de wereld gekomen. Machtige kapitaalsgroepen, die voor den oppervlakkigen, burgerlijken beschouwer als sterke rotsen schenen te staan, die worden thans het vreeselijkst door de wereldcrisis aangegrepen. Amerika, dat voor allen, die gelooven in den eeuwigen duur en ontwikkelingsmogelijkheid der kapitalistische maatschappij, het stralende voorbeeld was, werd er het eerst en het scherpst door aangetast. Voorbij is het nu met de „hoogconjunctuur" in het land der schijnbaar onbegrensde kapitalistische mogelijkheden. Een ongekende vernietiging van alle kapitalistische waarden vond plaats. De nationale markt, het groote afzetgebied voor de Amerikaansche industrie stortte in. De catastrofe aan de beurs, die duidelijk aantoonde, hoezeer de werkelijke economische toestand van Amerika reeds sinds lang kunstmatig gunstiger werd voorgesteld dan ze was, vernietigde het vermogen van reusachtige massa's Amerikaansche kleinburgers en boeren. Het sprookje van de steeds stijgende presperiteit van het Amerikaansche economische leven werd met een slag vernietigd. Ook in Amerika heeft het kapitalisme de grenzen van zijn ontwikkelingsmogelijkheid bereikt, heeft het zich ontwikkeld tot aan dien uitersten grens, waar overheen slechts de afgrond gaapt. Ongekende millioenen werkloozen in Amerika. De industrie voor een groot deel vernietigd. Instorting van tal van financieele ondernemingen. Verrijking van enkele der allergrootste monsterkapitalisten. Vreeselijke verellendiging van den toestand van reusachtige groepen Amerikaansche proletariërs.

De beklemmende monsterlijke schaduw van de kapitalistische doodscrisis heeft zich thans ook voor goed over Amerika geworpen en zal ook daar niet meer verdwijnen.

Het blijkt wel, dat de opvattingen van hen, die meenden het moderne kapitalisme in verschillende stukken te kunnen verdeelen, waarvan één deel zich in dalende lijn beweegt, terwijl andere deelen, als Amerika, zich in stijgende lijn zouden bewegen, volkomen buiten de werkelijke ontwikkeling staan en slechts kunnen opkomen in het brein van hen, die oppervlakkig de tegenwoordige economische situatie beoordeelen. Als voorbeelden wijzen wij op de sociaal-democratische economen, thans allerwege officieele economen van de bourgeoisie geworden, die zoo goed als zonder uitzondering een sterk geloof hebben in de groeikracht van het moderne kapitalisme.

Het moderne kapitalisme moge nog zoo verdeeld zijn over de vraag, hoe het de moeilijkheden van de crisis kan te boven komen, in één zaak is het overal één, namelijk dat het tot aan de grenzen van zijn ontwikkelingsmogelijkheden gegroeid is en dat het zich nergens verder kan ontwikkelen. Het is niet mogelijk, dat één belangrijk deel ervan afsterft, terwijl andere deelen verder bloeien. Dit komt o.a. tot uiting in het feit, dat het juist de hoogst ontwikkelde kapitalistische landen zijn, die het sterkst door de crisis worden aangevreten. Eerst Engeland en Duitschland. Nu ook Amerika en Japan, waar de crisis ook catastrophale vormen begint aan te nemen. Terwijl ook Rusland door het euvel der crisis en der werkloosheid niet gespaard wordt.

Het kapitalisme wordt daar het sterkst aangetast door de crisis, waar zijn wezens-ontwikkeling het verst gevorderd is. Daar waar zijn monsterachtige consequenties het verst voortgeschreden zijn, zijn tevens de historische grenzen van zijn ontwikkelingsmogelijkheid het dichtst benaderd. Daarom zijn het niet de nog in vele opzichten achterlijke landen, waar de crisis zich het scherpst uit, niet Italië of Spanje of dergelijke moderne landen, doch zijn het de burchten van het moderne grootkapitalisme, Engeland, het oudste bolwerk van het Europeesche kapitalisme, Duitschland, waar de moderne rationalisatie verder is voortgeschreden dan in eenig ander Europeesch land en thans ook Amerika, het land, waar het moderne kapitalisme zich tot zijn verste consequenties ontwikkeld heeft.

Zoo beleven wij dan één van de heftigste crisisstuiptrekkingen, die de kapitalistische wereld tot dusver gekend heeft. De situatie is in veel opzichten slechts te vergelijken met de groote crisisstuiptrekking, vlak na het einde van den wereldoorlog, met dit verschil echter, dat nu de crisis in zekeren zin een nog scherper karakter draagt, daar thans niet het toen zeer belangrijke nevenverschijnsel van de technische crisis van het productie-apparaat in aanmerking komt. Toen, onmiddellijk na den wereldoorlog, een geweldige inzinking van het productie-apparaat, door velen verkeerdelijk als de eigenlijke crisis aangezien. Thans een volkomen gerationaliseerd en tot de hoogste vormen opgevoerd productie-apparaat, dat juist door zijn enorme technische mogelijkheden de onoverwinbare tegenstellingen van de moderne kapitalistische wereld tot het uiterste verscherpt.

Het wordt duidelijk, dat de klare en scherpe ontleding van het K.A.P.-program, dat de crisis aanduidde als de doodscrisis, de historische eindfase van het kapitalisme, door de ontwikkeling volkomen in het gelijk is gesteld. Niet de sociaal-democraten, met hun burgerlijke illusies omtrent het moderne kapitalisme, niet Moscou met zijn fantastische beweringen omtrent de crisis, doch de K.A.P. is het geweest, die scherp en klaar den arbeiders het ware wezen van het huidige tijdvak heeft getoond. Het moderne kapitalisme snelt in razend tempo naar den ondergang en van crisis tot crisis worden zijn onoplosbare moeilijkheden grooter en zwaarder. Ieder nieuw laagte-punt in dit groote crisistijdvak is weer lager dan het voorafgaande laagtepunt, schreven wij indertijd in ons program. De historie heeft ons op vreeselijke wijze in het gelijk gesteld. Deze nieuwe economische catastrofe, die wij nu ondergaan, is niet een op zichzelf staande periode zooals Moscou b.v. meent als het spreekt van de „derde periode na den oorlog", na eerst van de daken te hebben geschreeuwd, dat het kapitalisme zich gedeeltelijk gestabiliseerd had. Neen, deze crisisstuiptrekking is slechts één van de elkaar in steeds sneller tempo opvolgende stuiptrekkingen van één en dezelfde algemeene wereldcrisis van het kapitaal. Het is een van de uitingen van het algemeene vervaltijdperk van het kapitalisme. Het vervaltijdperk, waarin het proletariaat zijn eigen strijd en eigen doeleinden tegenover de ondergaande burgerlijke maatschappij tot het uiterste moet ontwikkelen.

Bezien wij thans de economische feiten. In Amerika zijn 6 à 7 millioen werkloozen, een cijfer, hooger dan ooit in dit machtige kapitalistische rijk is voortgekomen. De automobielindustrie, naast de petroleumindustrie de voor den ontwikkelingsgang der Amerikaansche industrie belangrijkste factor, is met verlamming geslagen. Een van de toonaangevende Duitsche burgerlijke economische tijdschriften, de „Deutsche Volkswirt" van 28 Februari, schrijft over de Amerikaansche automobiel-industrie: de raderen van de automobielen dragen het industrieele lot van Amerika. Men is het er over eens, dat in het jaar 1929 een al te bedenkelijk optimisme tot een overproductie geleid heeft. **500.000 tot 600.000 wagens behoorende tot de productie van 1929 zijn onverkocht** en de vooraad-ophooping is begin Januari 1930 **rond 70 pCt. hooger geweest dan anders in dezen tijd.**

Deze feiten geven wel aan hoe vreeselijk Amerika nu door de crisis geteisterd wordt. Een zelfde verschijnsel is ook in andere industrieën waar te nemen. De petroleum-, staal- en ijzerindustrie, de scheepsbouw, kortom alle takken van het Amerikaansche bedrijfsleven zijn op gelijke wijze aangetast. Reeds gaat het Amerikaansche kapitaal zich wapenen, niet alleen om de import van Europeesche waren te verminderen, maar vooral ook om Europeesche markten, die thans nog niet in handen van Amerika zijn, te veroveren. De Amerikaansche petroleum-ondernemingen, in het bijzonder de zoogenaamde onafhankelijke petroleummaatschappijen, die in tegenstelling tot de groote concerns geen belang hebben bij den invoer van petroleum, dringen op protectionistische maatregelen aan. In één dag, de beruchte „zwarte Donderdag" is aan de beurs van New York een kapitaal-verlies geleden, dat in zijn omvang hooger is dan alle kosten, die Amerika voor de deelname aan den grooten oorlog uitgaf. Dergelijke feiten spreken een onmiskenbaar duidelijke taal. Leidende, politieke kringen van de Amerikaansche bourgeoisie beginnen het dan ook reeds uit te spreken, dat de periode van prosperiteit (voorspoed) in de Ver. Staten voorgoed achter den rug is en dat rekening moet worden gehouden met een chronische, dus blijvende en doorziekende crisis-toestand.

Het algemeene en fundamenteele karakter van de huidige groote crisisstuiptrekking blijkt niet alleen uit de geweldige intensiteit, maar vooral ook uit het snelle tempo, waarin zij zich over nagenoeg de geheele wereld voortplantte.

In Engeland is het „gewone" aantal van ruim 1 millien werkloozen, plotseling gestegen tot 1.539.300. Een „officieel" cijfer, dat natuurlijk nog ver beneden de werkelijkheid blijft.

Onze opvatting, dat Mac Donald al evenmin iets zou kunnen wijzigen aan de crisis, die het Britsche Imperium naar den ondergang voert, is door deze feiten volkomen bevestigd. De kern van dit probleem is als zoo vaak, geraakt door den sluwen „liberaal", Lloyd George, die in een discussie in het Lagerhuis over de „Russische propaganda in het Britsche rijk", opmerkte, meer te vreezen voor den revolutioneerenden invloed van de heerschende crisis in Engeland, dan voor alle „Russische propaganda" bij elkaar.

De sluwe imperialist sloeg ook hier den spijker op den kop. Hoe meer blijkt, dat de politiek van Mac Donald een fiasco gaat worden, hoe sterker de neiging wordt om zijn kabinet te laten vallen. Reeds eenige keeren leed Old Mac in het Lagerhuis bijna een nederlaag. De Engelsche bourgeoisie maakt zich dan ook weer gereed den knecht weg te jagen en zelf weer de regeering in handen te nemen. In dit verband is het van beteekenis, dat onder de imperialistische scherpslijpers de neiging bestaat een eigen partij te formeeren. Onder leiding van de twee krantenkoningen, Lord Rothermere en Lord Beaverbrook, dreigen deze groepen een eigen partij te stichten, die zij de „United Empire Party" doopten, een uitgesproken imperialistische partij dus. Baldwin, de leider der conservatieven heeft aan deze extreme imperialistengroep reeds concessies moeten doen. De eischen dier scherpslijperspartij, die zich ook „partij van den welvaart" noemt, zijn merkwaardig, omdat zij doen zien, hoe scherp de groote kapitalistengroepen tegenover elkaar staan in den strijd om de economische invloedssferen en hoe ver de ontbinding van het Britsche Imperium reeds is gevorderd. Zij eischen o.a. „Beschermende rechten op buitenlandsche fabrikaten", „aanmoediging van den handel tusschen het Rijk in Europa en de dominions en kolonien", „groote bezuinigingen op de uitgaven" en een „vaster hand in Indië, Egypte, enz.". Dus m. a. w. uitsluiting van andere kapitaalsgroepen uit de Britsche invloedssfeer, vermindering van de uitkeeringen aan werkloozen en de brutaalste onderdrukkingspolitiek om het uiteenvallende Imperium te bewaren.

In Duitschland, dat nu sterker de financieele uitmergeling door het internationale bankkapitaal gaat voelen, is het aantal werkloozen eveneens reusachtig gestegen en bedraagt thans reeds minstens 4 millioen arbeiders. Faillissementen zijn er aan de orde van den dag. De economische crisis wordt er door den geldnood verscherpt. Reeds is Dr. Schacht, President van de Rijksbank, als offer van deze geldcrisis gevallen. De sociaaldemocraten willen een nog gewilliger werktuig van het internationale geldkapitaal aan de leiding.

In Japan, waar de crisis eveneens in geweldige kracht is uitgebroken, wordt het aantal werkloozen op bijna 2 millioen geschat, waarvan alleen reeds in de textielindustrie, die door de Chineesche concurrentie sterk teruggedrongen wordt, bijna 1 millioen. In Oostenrijk, Tschecho-Slowakije, Holland, België, Frankrijk, Italië en Spanje, overal vreet thans de crisis in meer of minder hevige mate verder. Even mateloos als de intensiteit en het tempo, is de omvang van de crisisgolf, die in den letterlijken zin een wereldcrisis genoemd moet worden.

Allerwege gaan de groote kapitalistengroepen zich wapenen tegen het proletariaat en tegen elkaar. De strijd om de afzetgebieden, de neiging om de eigen in-

vloedssferen af te sluiten wordt steeds grooter. Daarom hebben nu „ontwapeningsconferenties" als die in eindelooze gerektheid te Londen worden gehouden, inderdaad slechts de beteekenis, dat de groote kapitaalsgroepeeringen elkaars krachten meten en dat de militaire tegenstellingen steeds scherper worden. De Londensche conferentie is dan ook veel meer een bewapenings-conferentie geworden. De Fransche bourgeoisie, thans de sterkste militaire macht ter wereld, wil ook maritiem sterker worden. Zij wil vooral haar aantal duikbooten van het nieuwste type, behoorende tot de vervaarlijkste moordwerktuigen, die de wereld ooit gekend heeft, uitbreiden.

Naast de werking van de economische crisis, die in Frankrijk de kleine burgerij rebels maakt, doch het anderzijds onmogelijk maakt, dat deze groep een regeering vormt, is vooral ook de neiging om het Fransche militairisme te water en te land te versterken, één van de oorzaken van de jongste regeeringscrisis in Frankrijk. Reeds dreigden dan ook de „groote drie", Engeland, Ver. Staten en Japan een „eigen ontwapeningsconferentie" te zullen houden, wat het oorlogskarakter dezer conferentie nog sterker doet uitkomen.

Italië, Japan, Engeland en Amerika, allen streven naar uitbreiding van hun werkelijke maritieme machtsmiddelen. Wat men „ontwapenen" wil, is oud en practisch onbruikbaar materiaal. De „concessies", die gedaan worden, missen in werkelijkheid alle reëele waarde. Zoo staan de kapitaalsgroepen der wereld onder den invloed van de crisis, die hen dwingt een steeds sterker uitgesproken imperialistischen strijd om de afzetgebieden te voeren, tot de tanden gewapend tegenover elkaar en dreigen zij de menschheid te storten in den afgrond van een nieuwe wereldslachting.

Zoo beweegt zich de menschelijke wereld onder den invloed der crisis, naar een nieuwe catastrophe. De bourgeoisie en de kleine burgerij zijn onmachtig dit proces tegen te gaan. Het proletariaat alleen kan de wereld een nieuw aanzien geven en de dalende lijn, die naar den ondergang voert, verbreken. Alleen het proletariaat, als klasse-eenheid, kan de menschelijke ontwikkeling weer in stijgende richting voortbewegen.

DE BONZEN DE BONS.

Een van de ervaringen door het proletariaat in den oorlog en de revolutie opgedaan, is, dat de vakbeweging, waarvan de socialisten vroeger beweerden, dat zij een wapen van het proletariaat in de sociale revolutie zou zijn, integendeel is gebleken te zijn een element van de kapitalistische maatschappij, ter onderdrukking van de arbeidersklasse. Het is deze ervaring die de K.A.P. als proletarische revolutionaire organisatie er toe dringt, de arbeidersklasse ervan te overtuigen, dat, wil onze klasse zich van het kapitalisme bevrijden, de vakbeweging als contra-revolutionair wapen van de bourgeoisie, vernietigd moet worden. Wie nu zoo naief mocht zijn geweest te meenen, dat de ervaringen van oorlog en revolutie, de vakbeweging zouden hebben gebracht tot een wezenlijke anti-kapitalistische houding, die heeft zich ook hierin vergist. Zooals het voor ons van de K.A.P. vaststaat, dat ook in de toekomst dit niet anders zal worden. Dit laatste vooral op grond van de tegenwoordige gedragingen van de vakbeweging, die wij hier met eenige voorbeelden zullen belichten.

DE TYPOGRAFENBOND.

Het eerste voorbeeld van anti-proletarische politiek van de vakbeweging, dat wij willen bespreken, is de historie, die zich onlangs in den Typografenbond voltrokken heeft. Het heeft den heeren leiders van den Typografenbond behaagt, om, ondanks dat hun voorstel tot oprichting van een pensioenfonds niet het daartoe vereischte aantal stemmen kreeg, n.l. twee derden van het totaal der uitgebrachte stemmen, toch de oprichting van dit fonds door te zetten. Die arbeiders, die zich aan deze geweldenaarspolitiek der bondschefs, een brutale machtspolitiek in het belang der typografenpatroons, niet rustig wilden onderwerpen, werden geroyeerd. Deze vakvereenigingschefs handelen met het werkvee, waarover ze de baas spelen, al net als de uitbuiters in het bedrijf. Wie zich niet volkomen onderwerpt aan hun willekeur, wordt er uitgetrapt. Alleen het belang der patroons is grond van de oprichting van dit pensioenfonds.

Bazen en vakvereenigingsbonzen schijnen dit fonds te beschouwen als voorwaarde voor de instandhouding van het collectieve contract, waarvan het voornaamste element is de prijspolitiek der heeren ondernemers. Ieder, die zich niet aan deze prijspolitiek wil onderwerpen, moet het onmogelijk worden gemaakt de voor het bedrijf noodige materialen in handen te krijgen. De vakbond moet de heeren drukkerspatroons hierbij helpen. Daarvoor betalen de heeren dan graag een bijdrage aan het pensioenfonds. De typografen worden echter door dit fonds nog meer aan de ondernemersbelangen geketend dan reeds het geval was, ter meerdere glorie van uitbuiters en vakvereenigingschefs. Hier treedt duidelijk de verbinding tusschen vakbeweging en kapitalisme aan het licht. Dit geval leert ons verder, dat de wetgeving der vakbonden zoo is ingericht, dat elke oppositie, ook al is zij nog zoo tam, den kop kan worden ingedrukt. Wanneerde heeren leiders het noodig hebben, dan weten zij bepalingen als die van de vereischte twee derden stemmenmeerderheid uit te schakelen in het belang hunner politiek. De heeren laten zich de doorvoering hunner reactionaire plannen niet belemmeren. Wie dat toch wil doen, wordt met alle middelen — tot dat van directe broodroof toe — het zwijgen opgelegd. Dit alles durven deze vakbondschefs aan ondangs het feit, dat zij dagelijks de arbeiders beduvelen met het praatje, dat zij zouden optreden voor premie-vrij staatspensioen. Intusschen is geen middel hun smerig genoeg om de typografen te dwingen tot het betalen van de pensioenpremie. Voor wij van deze luidjes afstappen, vestigen wij er de aandacht op, dat de oppositie die zich rond om deze pensioenkwestie in den typografenbond had gevormd en die zijn scherpste uitdrukking vond in het comité-Clausing, een beroep op de justitie deed in kort geding. Dit comité wenschte door deze justitieele beslissing uitgesproken te zien, dat de door den typografenbond geëischte premiebetaling in strijd was met de wet. Zij beroepen zich hiertoe o.a. op het negeeren van het in de statuten vastgelegde voorschrift omtrent de stemmencijfers. Natuurlijk heeft ook de taktiek van de groep Clausing niets met revolutionairen strijd te doen. Revolutionairen doen geen beroep op de klasse-justitie. Proletarische revolutionairen weten dat wet en justitie staan aan den kant van het kapitaal. Weten dat de klasse-justitie er alleen is om het kapitaal te steunen. De uitspraak van den rechter in dit geding bewees dit nog eens onomwonden. De kapitalistische rechter velde een onomwonden en scherp klasse-vonnis. Hij verwierp het beroep van Clausing c.s. onder het motief, dat de oppositie-groep het verweermiddel van beroep op de algemeene vergadering van den typografenbond ter beschikking stond. Aan dit vonnis nu werd deze oppositie opgehangen, want wie gelooven, dat Clausing c.s. in hooger beroep een gunstiger beslissing zullen krijgen, die vergissen zich. De bourgeoisie begrijpt haar klasse-belang uitstekend. In den strijd van kapitaal en vakbondschefs tegenover arbeiders-opposanten, staat zij en haar justitie aan den kant der eersten, ook al moge het onomstootelijk vast staan, dat de bonzen zelfs de eigen vakbondsstatuten — naar illuster imperialistische voorbeelden — als „vodjes papier" beschouwen. De verbinding van vakbeweging en kapitalistische staat blijkt uit dit geval uit de praktijk der vakbeweging zoo scherp mogelijk. Zelfs de klassejustitie is den bonzen een middel ter onderdrukking van opposities geworden.

Wie zoo naief mochten zijn, te meenen, dat een beroep op het congres van den typografenbond eenig effectief resultaat kan hebben, die maakt zijn rekening verkeerd. De wetgeving van de vakbeweging is in zijn heele samenstel van statuten en reglementen immers juist gericht op de instandhouding van de reactionaire leidersinstituten. Vakvereeniging en kapitalistische staat, zij gaan niet alleen samen, ook hun beider wetgeving is gericht op de onderdrukking van elke proletarische zelfstandigheid.

Een verdere behandeling van gebeurtenissen uit de vakbewegingspraktijk der laatste dagen brengt ons in aanraking met den

ALG. NED. METAALBEWERKERSBOND,

die kort geleden een collectief contract afsloot, waarin is vastgelegd, dat de Metaalbewerkersbond zich verplicht, om bij stakingen van ongeorganiseerden en anders georganiseerden die niet aan dit collectief contract gebonden zijn, deze voorzoover in haar macht, te verhinderen. Verder is o.a. bepaald, dat de ledenlijsten van den Metaalbewerkersbond maandelijks aan de patroons moeten worden toegezonden.

Deze typeerende bepalingen beteekenen, dat de Metaalbewerkersbond is geworden een ordinaire onderkruipersbende, die bereid is elk revolutionair verzet in dit voor het kapitalisme zoo belangrijke bedrijf neer te slaan. Ook hier dus verbinding van vakbond en kapitaal in den practischen strijd. Deze verbinding komt ook uit in het verplichte overleggen van de ledenlijsten, een bepaling, die de ondernemers verzekeren moet van een kern van voor hun bedrijf betrouwbare en voor ale diensten te vinden onderworpen slaven. Men ziet hieruit welke rol de vakvereenigingen, zoowel in den dagelijkschen strijd als in revolutionaire situaties vervullen: Waakhonden van het kapitaal. Wij wijzen ter verduidelijking hiervan o.a. op de houding door den Duitschen Metaalbewerkersbond in 1917 aangenomen, toen de Berlijnsche metaalbewerkers door staking het langer voortzetten van den oorlog wilden onmogelijk maken. De Bonzen van den Metaalbewerkersbond worgden deze staking af en dwongen o.a. de leiders der S.P.D. hen bij deze worging van de arbeidersrevolutie te steunen. Het was de heer Ebert, de gestorven eerste president van de Duitsche geldzakrepubliek, die hen bij dit smerige handwerk ter zijde stond. Men leze ter kaarkteristiek van dit vaderlandslievende kapitalistenknechten-werk het boek, getiteld: „Ebert".

Misschien is de heer v. Houwen, redacteur van „De Metaalbewerker" bereid het gedeelte uit dit door Eberts vrienden uitgegeven boek, dat betrekking heeft op deze poging om de opkomende revolutionaire beweging der Berlijnsche metaalbewerkers te worgen, in zij blad op te nemen. Dit zij ook de redactie van het „linksch" orgaan „De Socialist", in het bijzonder den renegaat van het communisme, den heer J. de Kadt dringend aanbevolen. Immers, deze heeren beweerden in hun orgaan dat juist in de versterking van de vakbeweging hun voornaamste taak ligt. Prosit. Inmiddels verwachten wij geen antwoord te zullen krijgen, zeker niet van den kant van den heer Van Houven. Deze vakbondschef — tevens parlementariër — zal het wel te druk hebben met het verkoopen van de door den Metaalbewerkersbond in den handel gebrachte rijwielen, merk Amebo.

De fooi, die de heeren werkgevers in ruil voor dit slavencontract den metaalbewerkers wel willen geven, n.l. wat vacantie en een geringe loonsverhooging, is met de rust in het bedrijf, die de uitbuiters zich in samenwerking met de vakbeweging verzekeren, geen onvoordeelig belegd kapitaal. Trouwens over deze loonsverhooging wordt onder de metaalbewerkers nogal critisch gedacht, vooral in verband met de tarievenkwestie.

Deze contra-revolutionaire politiek der vakvereenigingsbonzen is slechts mogelijk, doordat zij steunt op het geringe kalasse-inzicht van het proletariaat en op de traagheid der arbeiders. Het is revolutionaire plicht tegenover deze reactionaire politiek van de vakbeweging op te treden met alle scherpte. De arbeiders moeten de bonzen en hun instituten gaan wantrouwen en deze reactionaire instrumenten van het kapitalisme en van den burgerlijken klasse-staat vernietigen. Dit is een der voorwaarden voor de overwinning van het proletariaat op de bourgeoisie.

Weg met de vakbeweging!

Op voor de proletarische klasse-organisatie!

OPEN BRIEF aan de afd. Rotterdam Linker Maasoever C.P.H.

Waarde Kameraden!

Hiermede bevestigen wij de ontvangst van jullie schrijven d.d. 27 Jan. 1930. Wij zouden het bij deze bevestiging kunnen laten, indien genoemd schrijven niet eindigde met een opwekking, ons aan te sluiten bij de C.P.H., sectie der IIIe Intern.

Deze opwekking getuigt van een zeer groot gebrek aan inzicht in het ontstaan en de ontwikkeling der Komm. Arb.-beweging, zoodat wij ons genoodzaakt zien, jullie een uiteenzetting te geven, waarom er voor ons als revolutionaire Communisten geen plaats is binnen de IIIe Internationale.

Toen in 1917 de Russische Revolutie uitbrak, bestond hier in Nederland een rev. arb.-oppositie in de S.D.P., latere C.P.H., die zich op den bodem van de z.g. „Zimmerwalder Linke" plaatste, en in aansluiting daaraan haar orgaan een gelijken naam gaf als dat van den Spartacus-Bund. In tegenstelling met de officieele leiding der S.D.P., schaarde de roode vaan opp. zich in 1917 onmiddellijk naast Lenin en de bolsjewiki en bleef van 1917 tot 1920 aan hun zijde staan.

Ondertusschen hadden een aantal gebeurtenissen plaats gegrepen.

In November 1918, Januari 1919 en Maart 1920 had het Duitsche proletariaat gepoogd den kapitalistischen staat te vernietigen en de dictatuur van het proletariaat te vestigen. Deze tijd van revolutionair denken, revolutionair willen en revolutionair handelen vond zijn uitdrukking in het ontstaan der communistische (IIIe) Internationale.

In den strijd van het Duitsche proletariaat bleken organisatievormen en taktiek, door het proletariaat aangewend en gegroeid in de voorrevolutionaire periode (vakorganisatie en parlementair politieke partij), ongeschikt als wapenen voor de proletarische revolutie. In den strijd van het Duitsche proletariaat bleek, dat de proletarisrhe diktatuur alleen gehandhaafd kan worden, als de overgroote meerderheid van de arbeiders bewuste kommunisten geworden zijn en als het proletariaat de voor hare klassetaak onmisbare organisatievormen, n.l. de rev. raden organisatie in het bedrijf schept.

Door het gemis van de juiste wapenen van de revolutie was de taak van de contra-revolutie, het neerslaan van de proletarische revolutie betrekkelik gemakkelik en hierin ligt de oorsprong van de tragedie, die zich na 1920 in de rev. beweging heeft afgespeeld. Door het uitblijven der proletarische wereldrevolutie toch werden de Russische kommunisten voor de keuze geplaatst, de door hen in 1917 veroverde macht op te geven, of verraders te worden aan het kommunisme.

Zij hebben het laatste gekozen!

De IIIe Int., tot aan dit tijdstip de klasse-internationale van het proletariaat, werd door hare gebondenheid aan de Russische regeering een onderdeel van het Ministerie van buitenlandsche zaken en daardoor een verdedigster van het in Rusland opgroeiende Kapitalisme. Het in 1917 ontstane oorlogskommunisme werd door de invoering van de N.E.P. in 1921 geliquideerd en daarmede brak voor Rusland het tijdperk voor nationaal-kapitalistische opbouw aan.

Zelfs Lenin was er zich wel van bewust, in tegenstelling met zijn Stalinistische nabidders, dat de N.E.P. een beslist anti-proletarisch karakter had, hij zei dan ook: „De politieke situatie in het voorjaar van 1921 laat ons zien, dat het onvermijdelijk is ons in een serie

DECEMBER 1930.

De Kommunistische Arbeider

economische vraagstukken in de stellingen van het staatskapitalisme terug te trekken." (Imprekorr. bl. 28.)

In hetzelfde artikel wordt Lenin nog duideliker en zegt: „De taak van den overgang naar de N.E.P. bestaat juist daarin, dat wij, na het beproeven van een onmiddelike socialistische opbouw onder de moeilikste verhoudingen, voor de heldere situatie geplaatst worden, geen onmiddelike socialistische opbouw, maar terugtocht in een geheele serie van econ. gebieden naar het staatskapitalisme. Wat is dit?" vraagt Lenin verder en antwoordt ondubbelzinnig: „Een aaneensluiting van de kleinproductie, het kapitalisme vat de kleinproductie samen, het kapitalisme groeit uit de kleinproductie. Daarvoor mag men de oogen niet sluiten. Zeker, de vrijhandel beteekent groei van het kapitalisme . . .; als kleineconomie bestaat, als ruilvrijheid bestaat, dan ontstaat het kapitalisme." En in de laatste redevoering, die Lenin voor zijn dood op een Russische partijdag kon houden, verklaarde hij, voor een fundamenteele vergissing waarschuwend: „Wij hebben **nog geen socialistisch fundament.** Die kommunisten, die zich het tegendeel verbeelden, begaan een groote fout." (Imprekorr. 1928, No. 13, blz. 156.)

(Von der Revolution zur Konter-revolution. Uitg. K.A.P.D., Berlin.)

Door de beperkte ruimte is het ons niet mogelik meerdere feiten over het bestaande Russische kapitalisme te geven. Wij verklaren ons event. gaarne bereid een openbare debatvergadering met jullie over dit onderwerp te beleggen of er een polemiek over te openen.

Wij stellen dus vast, dat er in Rusland kapitalistische opbouw is en er dus geen sprake zijn kan van proletarische diktatuur.

Doordat, zooals gezegd, de IIIe Int. verbonden is aan de Russische regeering, en dus verbonden is aan een land, waarin zich een nationaal-kapitalistische opbouw voltrekt, kan zij dus geen kommunistische politiek voeren. Dit bleek in Duitschland in 1920 tijdens den opstand in het Roergebied, waar de K.P.D. onder leiding van Dr. Paul Levi in Dusseldorf de Duitsche bourgeoisie een loyale oppositie toezegde en daarmede de Duitsche revolutionairen in den rug aanviel.

Vóór dien tijd hadden zich reeds enkele dingen afgespeeld, waardoor dit verraad mogelik werd. Wat was er gebeurd?

Een deel van de leiding der Duitsche kommunistische beweging wilde vasthouden aan de oude organisatievormen, n.l. parlementair politieke partij en vakorganisaties. Het andere deel had daarentegen leering getrokken uit de Duitsche Revolutie en was tot de slotsom gekomen, dat de organisatie-vormen voor de revolutie zijn de revolutionaire B.O. en de anti-parlementaire kommunistische partij. Deze tegenstelling in den Spartacus-bund moest natuurlijk tot een conflict leiden. De meerderheid der partij, de groote afdeelingen schaarden zich aan den kant der oppositie. Nu gebeurde iets, dat typeerend is voor het karakter van een z.g. leiderspartij, de partijmeerderheid, de oppositie, werd door de partijminderheid geroyeerd. Beroep op het partijcongres werd niet toegestaan. De uitgeslotenen vormden een nieuwe partij, de K.A.P.D., de partij van het proletariaat, de partij van de revolutie.

De K.A.P.D. poogde zich aan te sluiten bij de IIIe Int., maar werd terwille juist van haar revolutionair karakter, haar anti-parlementair en anti-vakbewegingsstandpunt, geweigerd. En **Dr. Paul Levi met zijn aanhangers, zij werden in de IIIe Int. gehandhaafd.** Ook hiermede bewees de IIIe Int. haar contra-revolutoinair karakter.

Wat beteekende nu de stichting van de K.A.P.D. voor Holland?

Zooals bij de inleiding gezegd, bestond hier in Holland de z.g. Roode Vaan-oppositie. De beide bekende Marxisten, H. Gorter en A. Pannekoek hadden zich met deze groepeering solidair verklaard. Gorter en Pannekoek hadden aan de Duitsche Revolutie deelgenomen en daar de juistheid van het standpunt der K.A.P.D. ingezien. De Roode Vaan-oppositie volgde met belangstelling de ontwikkeling in Duitschland en sympathiseerde met de K.A.P.D. Toen nu Gorter het initiatief nam om een Nederlandsche K.A.P.D. te stichten (naar aanleiding van het niet opnemen der K.A.P.D. in de IIIe Int.) vond dit bij de leden der Roode Vaangroep bijval en aldus ontstond de K.A.P.N.

Het is de groote verdienste van Marx geweest, dat hij voor zijn tijd de maatschappij ontleedde en het verband tusschen de econ. ontwikkeling van het kapitalisme en de daaruit volgende noodzakelike organisatievormen en taktiek voor het proletariaat aangaf.

Zijn arbeid werd in den tijd voor den wereldoorlog door Rosa Luxemburg, Radek, Gorter, Lenin, Pannekoek e.a. voortgezet, die tot de bekende slotsom kwamen, dat de klassenstrijd op internationale basis gevoerd moest worden.

In het orgaan van de K.A.P.D., de „Kommunistische Arbeiter-Zeitung" verscheen in 1922 een artikel, getiteld: „De doodscrisis, de historische eindphase van het kapitaal." Daarmede werd deze, voor het proletariaat uitermate belangrijke arbeid van Marx, Rosa Luxemburg c.s., voor de periode na den wereldoorlog en na de neergeslagen proletarische revolutie in Duitschland, voortgezet.

De K.A.P.D. kwam tot de slotsom, dat de heerschende krisis van het kapitalisme niet één van de periodieke krisissen **in het kapitalisme,** maar dat deze krisis is de **krisis van het kapitalisme als systeem.** Hiermede bleek, dat de fundamenteele tegenstelling tusschen de IIIe int. en de K.A.P.D. verscherpt was. Immers de IIIe Int. plaatste zich op het standpunt van de relatieve stabilisatie van het kapitalisme, n.l. de stabilisatie in de verschillende deelen der kapitalistische wereldhuishouding.

De K.A.P.D. putte uit dit inzicht in de krisis de noodzakelikheid van het bestaan der anti-parlementaire kommunistische arbeiderspartij en de revolutionaire B.O., in tegenstelling met de IIIe Int., die door haar stabilisatie-standpunt de arbeiders terugdreef in vakorganisatie en parl. pol. partij. De IIIe Int. plaatste zich dus op den grondslag van den kapitalistischen opbouw, terwijl de K.A.P.D. de urgentie van de proletarische revolutie vaststelde. Dat wil dus zeggen, dat we niet kunnen spreken van een periode tusschen nu en den komenden eindstrijd, maar dat de strijd voor de omverwerping van het kapitalisme reeds nu aan de orde is. Dat dus daarom de propaganda voor de organisatie van de proletarische revolutie noodzakelik is en dat het proletariaat ideologisch van het kapitalisme moet worden losgemaakt, dat beteekent onverzoenliken strijd tegen organisatievormen, instellingen en gedachten, die het proletariaat ideologisch en organisatorisch gekluisterd houden aan het kapitalisme.

De vakorganisatie is de verkoopcentrale van de arbeidskracht van den proletariër aan het kapitaal, die uithoofde van haar opzet tracht voor deze arbeidskracht de beste prijzen te maken. Zij kan dus niet zijn de klasse-organisatie van het proletariaat, dat nu moet strijden voor de afschaffing van het privaatbezit. Hiermede is tegelijkertijd gezegd, dat het wezen van dergelike organisaties niet afhankelik is van de politieke kleur der leiders.

De parlementair politieke partij kweekt door het opstellen van verkiezingsleuzen en -beloften bij het proletariaat geloof, hoop en vertrouwen in het voortbestaan van het kapitalisme en in verbetering van het levenspeil van het proletariaat binnen het kapitalisme.

Dus om tot het bezetten van parlementszetels te geraken moet 'n parl. pol. partij over massa's leden beschikken, die door een kleine leiderskaste gebruikt worden om het noodige stemmateriaal te verschaffen. Zij wordt daardoor een leiderspartij, d.w.z. ze bestaat uit een klein aantal leiders en een groot aantal half- of onbewuste arbeiders. Daardoor kan een dergelike partij geen revolutionaire partij zijn, daar de eerste voorwaarde voor een kommunistische partij is, dat zij zuiver is en dus bestaat uit bewuste kommunisten. Met minder dan dat kan een kommunistische partij niet bestaan.

Groepeeringen, die en vakorganisatie en parl. pol. partij handhaven, voldoen dus niet aan de voorwaarden, waaraan een kommunistische partij in dit tijdperk van ondergaand kapitalisme moet voldoen.

Het is daarom, dat wij, kommunistische arbeiders, niet kunnen besluiten op jullie oproep in te gaan.

De IIIe Int. is de internationale van de opkomende Russische bourgeoisie. Zij drijft het proletariaat terug in de klasse-organisaties van de bourgeoisie.

Zij verlegt den strijd van het proletariaat naar heel of half koloniale landen, verzwakt daarmede het klassebewustzijn van het West-Europeesch en Noord-Amerikaansche proletariaat.

De IIIe Int. is dus contra-revolutionair.

Tegenover deze contra-revolutionaire internationale stellen wij de klasse-internationale van het proletariaat, de kommunistische Arbeiders-Internationale (K.A.I.).

De K.A.I. roept de arbeiders op zich als klasse te organiseeren in rev. bedrijfs-organisaties.

De K.A.I. roept de arbeiders op tot den compromisloozen klassestrijd.

Arbeiders, stelt tegen de diktatuur van de bourgeoisie, tegen den dreigenden ondergang in barbaarschheid, den strijd voor de proletarische revolutie, voor de proletarische diktatuur, voor het proletarische kommunisme.

Met proletarischen Groet,
De afd. R'dam der K.A.P.N.

RUSLAND.

Als de K.A.P. beweert, dat Rusland sinds de Nieuwe Econ. Politiek met reuzenschreden ging naar een kapitalistische ontwikkeling, waarbij de proletarische tendenzen steeds kleiner worden, dan is daar geen woord Fransch bij.

Wel schijnt het aantal der privaatbezitters in de industrie klein gehouden, maar maakt het een wezenlijk verschil of de arbeiders door den Staat of door den particulieren ondernemer worden uitgebuit? Volgens de sociaal-democraten en de parlementskommunisten wel, maar voor den arbeider die het aan den lijve voelt, niet het minste. Want of de arbeidsvoorwaarden misschien wat minder slecht zijn, doet er niets toe, nog minder of het land nu Holland, Engeland, Duitschland of Rusland heet.

Bovendien voor wat Rusland betreft: de maatschappij berust slechts voor een klein deel op de industrie en voor het grootste deel op de opbrengst van de in privaatbezit bewerkte gronden. Wel wordt er met groote inspanning gewerkt aan de industrialiseering, maar ook dat heeft niets met communisme van doen; al zullen er nog wel hier en daar proletarische tendenzen zijn, in 't groot gezien is het het proces van de kapitalistische ontwikkeling in Rusland. Vanzelfsprekend en van een goed zakenstandpunt bezien, is het den buitenlandschen concurrent zoo weinig mogelijk invloed te geven: dat is juist een kapitalistisch symptoom.

Maar . . de Russische regeering is door de samenloop der omstandigheden (de eerst-proletarische en daarna door het niet doorzetten der wereld-revolutie, tot de tegenwoordige kapitalistische ontwikkeling leidende, Russische revolutie) de Russische regeering is nog steeds leider en beheerscher van de derde internationale. Dit is de belangrijkste oorzaak van het wezen der 3e Internationale: voorgevende te zijn instrument van de proletarische revolutie, in werkelijkheid: instrument van de snel naar het kapitalisme gaande ontwikkeling van Rusland.

En juist om deze vreeselijke waarheid te verbergen: de revolutionaire frase.

De sociaal-patriotten staan in hun naakte verraad voor ons, ze hebben niets om zich achter te verbergen, de parlements-communisten, die in de praktijk hetzelfde doen, gebruiken Rusland als hun scherm, en terecht: hun daden verschillen slechts daar, waar de soc.-dem. optreden voor hun land en de anderen voor Rusland.

Deze handelwijze van de 3e Internationale heeft gebracht en brengt nog steeds de grootste vertroebeling in de revolutionaire beweging.

In plaats van afkeer tegen het in deze eind-crisisperiode zoo gevaarlijke parlementarisme, kweekt hij beroepsparlementariërs, in plaats van de eigen organisaties in het bedrijf met als doel de verovering van de bedrijven, versterkt hij de corruptie, stevig in de hand der patroons, zijnde vakvereenigingen, in plaats van werkelijke Kommunistische Arbeiders-Partijen, die zuiver en dus voor en tijdens de revolutie klein zijn, vormt hij massa-partijen van half- en onbewuste arbeiders, politieke kwakzalvers en baantjesgasten.

En of de achteruitgang der revolutionaire beweging in Europa en Amrika, de achtervolging der werkelijke revolutionairen ook in Rusland de slachtoffering bij onnoodige putschen nog niet genoeg is, trachten de bladen der 3e Internationale een Hoera-stemming voor Rusland te kweeken niet alleen, maar zou het de taak van het wereld-proletariaat zijn met zijn leven in te staan voor de rustige ontwikkeling van Rusland in kapitalistische banen. Als deze ontwikkeling zou leiden tot een zoodanige concurrentie met de oude kapitalistische staten, dat hieruit een wapen-conflict ontstaat: de proletariërs zouden juist als in 1914 hun leven moeten geven voor een der concurrenten op de wereldmarkt.

Arbeiders, doorziet dit tijdig en bespreekt het!

Moge ook de schijnbaar beste koppen op hol slaan, moge eertijds links-revolutionairen Sovjet-Rusland thans willen verdedigen uit angst voor de witte terreur, de K.A.P. zegt: geen inmenging in de imperialistische conflicten dan op revolutionaire manier. Geen proletariërsbloed voor het Rusland van **nu,** maar ook daar het parool:

Onverzoenlijke strijd tegen de kapitalistische maatschappij,

tegen het onderdrukkingsregime der regeering,

voor de alleenheerschappij der arbeidersklasse.

Ook in Rusland strijd voor de nieuwe revolutionaire organen: De Komm. Arbeiders-Partijen en de revolutionaire bedrijfsbonden.

Weg met de internationale bourgeoisie.

Leve de Russische, leve de proletarische wereldrevolutie!

EKKI-CONGRES.

De Linksche draai.

De Hollandsche sectie van de Moscousche Komintern heeft dan eindelijk haar „congres" gehouden. Evenals dergelijke voorstellingen van onze nationale sociaal-imperialisten, was ook deze bijeenkomst niets dan een ordinaire poppenkast, waarin de acteerende poppen weliswaar veel misbaar van beweeg maken, doch waar ieder scherp toeschouwer ziet dat dit alles slechts een caricatuur van werkelijk leven, van echte aktiviteit is. Het verschil is slechts, dat het bij de parlementscommunisten niet de nationale partij-leiding is die de marionetten beweegt, doch dat deze kunst hier door de volleerde marionetten-leiders van Moscou wordt uitgeoefend. De Ekki commandeerde. Het stumperige instrument, dat zich C.P.H. noemt, had slechts te gehoorzamen.

De afgezanten van Ekki, die als onfeilbare vertegenwoordigers van den Moscovitischen Heiligen Stoel in zoogenaamde voorconferenties eerst het congres hadden helpen samenstellen, eischten van ieder onvoorwaardelijke gehoorzaamheid en onderwerping. Wie het waagde zelfs maar critiek uit te oefenen op een der hoofd-marionetten, die de Ekki als nieuwe leiders der Hollandsche sectie naar voren geschoven heeft, werd als afwijkeling aangeduid en hem hangt de

dreiging van de verbanning uit de Moscovitische bonzen-internationale boven het hoofd.

Zoo zeide Ferguson, een Engelsch vertegenwoordiger van Moscou, o.a. sprekende over hen die blijkbaar met de personen van de nieuwe partij-leiding niet erg ingenomen zijn, dat: „Zij niet loyaal zijn als zij zich verzetten tegen de keuze van partijgenooten, die de Executieve voor de leiding voorstelt". Zij moesten, aldus Ferguson, oppassen niet evenals in Zweden, „een fractie tegen de Executieve te vormen". Die partijgenooten vormen reeds een dergelijke fractie, „als ze bijzondere critiek op deze partijgenooten aankondigen". Zij moeten, aldus Ferguson, oppassen dat ze dus doende, „niet gaan den weg die voert buiten de partij". Zoo spraken de marionetten-leiders. En de trekpoppen dansten naar hun pijpen.

Een dergelijke comedie, al is die dan vooraf gegaan door een discussie-kanonnade die „De Tribune" nog onleesbaarder maakte dan tevoren, heeft met een werkelijk congres, dus met een bijeenkomst waarin het proletariaat discussieert en zelfstandig leiding geeft, even weinig gemeen als het geschreeuw van den luidspreker Louis de Visser met werkelijke revolutionaire arbeiderspolitiek. Deze vertooningen zijn een weerspiegeling van de caricatuur, die het Moscovaat van de proletarische dictatuur heeft gemaakt. Proletarische dictatuur vereischt als meest kenmerkende karaktertrekken: Vrije discussie binnen de rijen van het proletariaat, vereischt: Zelfstandig denken, eigen critisch vermogen, en zelfstandig proletarisch handelen, met geen andere beperking dan die welke in het belang van de revolutionaire klasse-beweging zelf dringend noodig zijn. Bijeenkomsten als dit Ekki-congres in Holland, geven in hun karakter en samenstelling op de scherpst denkbare wijze het verschil aan tusschen partijdictatuur en proletarische klasse-dictatuur. Partijdictatuur is bonzen-heerschappij, gepaard aan slavenonderwerping. Partijdictatuur is onderdrukking van de proletarische zelfstandigheid aan een heerschende en ongenaakbare bureaucraten-kliek. Proletarische klassedictatuur is zelfstandigheid van het proletariaat als klasse, is het neerslaan van elke bureaucraten-kliek, is de critiek en de klasse-activiteit als kenmerkende verschijnselen van de geestelijke zelfstandigheid van het naar economische en politieke alleen-macht strevende proletariaat. Het proletariaat tot dusver slechts een in handen van allerlei soort heerschers in gang gezette machine, wil tegelijkertijd machine en drijfkracht zijn. Het wil de volle macht in de economie en in de politiek aan zich, omdat het weet dat het slechts zóó, door deze volledige zelfstandigheid en slechts door deze macht zijn eigen maatschappij-vorm, het proletarische communisme kan verwezenlijken. Daarom gaat het elke bonzen-dictatuur afwijzen. Het gaat den leiband, die meer en meer is geworden leidensband, aangelegd door papen van verschillende soort en karakter, verbreken, het gaat de heerschers en voogden in bedrijf en in staat en in denken vernietigen. Het wordt zelfstandig denkende en handelende klasse voor het eerst in de historie. Dit is het principieele, het wezensverschil tusschen de caricatuur die Moscou van de proletarische dictatuur heeft gemaakt, en waarvan dit congres één der vele uitingen was en het echte proletarische streven naar eigen klasse-zelfstandigheid.

Wij zouden met deze opmerkingen ter karakteristiek van dit congres kunnen volstaan, als de beteekenis er van niet nog door andere factoren werd bepaald.

Het moge dan al belachelijk aandoen dat wij thans de leiderskliek onder van Riel, die ons eerst als het voorbeeld van linksche politiek tegenover het beginsellooze reformisme van Wijnkoop werd aangeprezen, als „rechtsche afwijking" door Moscou gedoodverfd zien. Het moge walgelijk zijn den parlementariër der Hollandsche parlementscommunisten, wiens optreden in het klasse-parlement der Nederlandsche bourgeoisie ons eerst voorgesteld werd als schitterend staal van „revolutionair parlementairisme", thans voor de zooveelste maal een zijner karkterlooze en onsmakelijke buitelingen te zien maken en onder dwang van de Ekki-machtigen zijn eigen politieke gedoe als „opportunistisch" en „rechtsch" te zien aanduiden. Men moge onpasselijk worden bij het aanschouwen van de bochten en kronkelingen, waarin bureaucraatjes en strevertjes als Van Lakerveld, De Leeuw, en de rest zich thans wringen om maar door Ekki als „linksche leiders" te worden aangesteld — (het „congres" had ter sanctie van deze benoeming slechts zijn kruisje als handteekening op de Ekki-lijst te zetten, in den hoek linksch onderaan) — ondanks dat deze heeren de rechtsche politiek van „van Riel" hadden meegemaakt, toch heeft dit alles een beteekenis die zich verre verheft boven dit apenspel.

Moscou heeft voor zijn wereldpolitieke doeleinden thans een nieuwe zwenking noodig. Ekki sprak in één harer zendbrieven aan de „Hollandsche sectie" van „een wending naar linksch". Wij laten thans buiten beschouwing dat uit dit nieuwe parool, dat internationaal wordt uitgegeven, blijkt hoezeer wij gelijk hadden, als wij de politiek van de Moscovitische partijen als „rechts" — dat is — treactionair — aanduidden. Wij wijzen er alleen op dat dezelfde rechtschen, die thans allerwege afgezet worden of zich naar „linksch" wringen, tot den dag van gisteren met veel misbaar uitkreten, dat het niet waar was dat zij voerden een beginsellooze en reformistische politiek, doch dat hun optreden het eenige practisch-revolutionaire was. Thans zegt de Moscousche autoriteit zelf, dat dit alles beginselloos reformisme was. En zij verscheuren hun vroegere plunje, trekken het maskerade-pakje van den boetvaardigen rechtschen zondaar aan. Zij slaan zich met loensche naar Moscou gerichte blikken op den borst en roepen luid, opdat de wereld het hoore: wij zijn teruggekomen van onze rechtsche afdwalingen, wij zijn nu linksch geworden. Weliswaar niet „ultra-linksch", de scheldnaam die de heeren voor het proletarische revolutionaire communisme hebben uitgevonden, maar toch linksch, dat is lang niet rechtsch meer. Moscou geeft op deze vertooning zijn zegen, en het „voor zestig procent" (of was het tachtig?) uit arbeiders saamgestelde congres sanctioneerde het en het Hollandsche proletariaat werd gezegend met een tweedehandsch, oud maakt nieuw „linksche", zij het dan voormalig rechtsche leiding".

Dit is niet slechts een Hollandsch verschijnsel, het is internationaal. Overal worden de al te zeer gecompromitteerde — of wat karaktervastere — rechtsche leiders weggewerkt en de andere rechtsche leiders, slangachtiger van constitutie dan de eersten, worden, aangevuld met wat nieuwe elementen, thans nieuw opgeschilderd en als „linksch" het publiek voorgesteld. De rechtsche politui, als De Visser in Holland, Cachin in Frankrijk, worden echter overal gehandhaafd. Er is dus nergens radicaal een einde gemaakt aan de oude leiding. Overal werden de nieuwbakken mond-linkschen gehandhaafd. Wat is de diepere oorzaak van dit alles? Wat is de wezenlijke beteekenis van deze nieuwe zwenking van Moscou?

De politiek van Moscou had zich gedurende de laatste jaren voornamelijk gericht naar de opvatting, dat de kapitalistische wereld zich in een herstelperiode bevond. De Moscousche economen noemden dit: „relatieve stabilisatie". Het was begrijpelijk en verklaarbaar, dat Moscou deze theorie verdedigde. Het belang van de opening van handelsbetrekkingen vereischte, dat men geloof had in den opbloei van het kapitalisme in Europa en Amerika. Intusschen, alle beweringen omtrent „relatieve stabilisatie" ten spijt, is gebleken, dat de K.A.P. het bij het rechte eind had als zij den toestand van het kapitalisme anders beoordeelde en in de scherpst mogelijke formuleering, zonder zich door bijkomstige verschijnselen in de war te laten brengen, aantoonde, dat de kapitalistische crisis niet op te lossen is. Hoe bitter weinig men in de C.P.H. van deze dingen begreep, blijkt o.a. uit de volgende mededeeling in „De Tribune" in een discussie-artikel van een zekeren M. opgenomen: „Een partijgenoot in de leiding (Seegers) verklaarde, dat de C.P.H. niet in staat is acties te ontketenen, doordat men in de leiding van de C.P.H. de ontwikkeling van het kapitalisme niet kent." Ziehier kort samengevat de volkomen onmacht van de leiders der parlementscommunisten, om deze situatie in het kapitalisme te beoordeelen.

De nieuwe crisisgolf die over de wereld is gekomen, heeft niet alleen de opvatting van de „relatieve „stabilisatie" vernietigd, doch heeft tevens de verhoudingen tusschen de kapitaalsgroepeeringen onderling en de verhouding voor Rusland verscherpt. In deze catastrophale situatie kunnen de kapitaalsgroepeeringen het niet meer dulden, dat Rusland, zich als zelfstandige economische eenheid opbouwend, zich als afzetgebied voor de overige kapitalische wereld uitschakelt.

De houding van de kapitalistengroepen der wereld wordt dus scherper, beslister en geslotener tegenover Rusland, wat o.a. tot uiting komt in de demagogische campagne, die het kapitalistische huichelaars-eenheidsfront thans tegen Rusland voert in de kwestie van de zoogenaamde godsdienstvervolgingen in Rusland. Een ander gevolg van den verscherpten crisis-toestand in de wereld is een toenemende radicaliseering onder tal van arbeidersgroepen. Er is onder de arbeiders in de verschillende modern kapitalistische landen een onmiskenbare neiging om opnieuw in revolutionairen zin te gaan optreden. Natuurlijk is het revolutionaire inzicht bij de arbeiders nog niet ver genoeg om in te zien, dat dit nieuw opkomende revolutionaire willen, zich uiten moet in het inzicht, dat elke verbinding met de burgerlijke maatschappij moet verbroken worden. Dat dus gebroken moet worden met elken vorm van parlementairisme en vakbeweging. Natuurlijk is ook nog niet het inzicht gerijpt, inzicht dat voorwaarde is voor het doorzetten van de proletarische revolutie, dat het proletariaat in deze crisisperiode van het kapitalisme zijn revolutionaire klasse-eenheid slechts kan verwezenlijken, door de organisaties van de revolutie te formeeren, maar toch zijn er reeds de teekenen, dat in het proletariaat deze inzichten thans gaan opleven. De brief die Ekki aan de C.P.H. richtte fulmineert dan ook niet in de laatste plaats tegen „ultra-linksche" afwijkingen, die o.a. ook in Holland vastgesteld zijn. De brief wijst b.v. op de afdeeling linker-Maasoever C.P.H. als één dier voorbeelden. En het is goed dat Moscou dit moet constateeren. Het bewijst dat de taktiek van de K.A.P., de taktiek van het proletarische communisme, tevens het minimum-program van de proletarische revolutie is.

Terecht constateert Ekki dit verschijnsel. In Engeland en Amerika wijzen er vele teekenen op, dat aldaar de inzichten van de K.A.P. aan het opkomen zijn. In Frankrijk is onlangs een Kommunistische Arbeidersgroep, die zich gaat stellen op den grondslag van de K.A.P., opgericht. Reeds is deze groep bezig den „Open brief aan Lenin" van Herman Gorter in haar orgaan af te drukken en verzamelt zij gelden om ook in Frankrijk dezen „open brief" in brochure-vorm uit te geven. De nieuwe revolutionaire situatie die over de wereld gaat opkomen, bereidt den weg voor de taktiek van de K.A.P. met dwingend geweld voor.

Het zijn deze twee verschijnselen die Moscou thans dwingen een schijnbaar linksche zwenking te maken. De verscherpte situatie die de Europeesche en Amerikaansche kapitaalsgroepen dwingen om tegen het zich zelfstandig opbouwende Russische kapitalisme, dat de moeilijkheden voor het wereldkapitaal vergroot, stelling te nemen en de toenemende radicaliseering der Europeesche en Amerikaansche arbeiders, dringen Moscou den weg van deze „linksche" zwenking op, wil het niet volkomen los van het denken en willen der arbeiders komen te staan en daarmede een machtig hulpmiddel in den strijd tegen het Europeesche en Amerikaansche kapitaal missen. In het belang van den economischen opbouw van Rusland, tracht Moscou de massa's van het wereldproletariaat voor zich te winnen. Dit is de groote beteekenis van het Ekki-congres in Holland. Moscou tracht reeds thans de arbeiders er voor te winnen zich in den komenden wereldoorlog voor de belangen van het zich opbouwende Russische kapitalisme te laten slachten.

De K.A.I. heeft thans de onafwijsbare en moeilijke taak dit den arbeiders duidelijk te maken. Het proletariaat heeft niet te vechten voor welk imperialisme dan ook, wil het niet opnieuw, zij het onder andere frasen en in ontzaggelijk-wreederen omvang, evenals in de periode 1914—1918 afgeslacht en vernietigd worden!

Het is thans de taak van alle werkelijke K.A.P.-ers, van allen die begrijpen dat de K.A.P. niet is een discussie-club, doch dat zij is de draagster van het program der proletarische revolutie, overal de krachten die zich gaan verzamelen om de beginselen en den strijd van de K.A.P. te vereenigen en te organiseeren.

Tegen elk reformisme en tegen elk bedrog moeten thans de werkelijke K.A.P.-krachten in de wereld zich aaneensluiten.

Tegen elk imperialisme!
Voor de proletarische wereldrevolutie!

THOMAS GELOOFT HET WEL.

Thomas, de Engelsche, „socialistische" minister beklaagt zich op een kapitalistisch banket: de arbeidersklasse klopt maar bij de regeering aan; de wereld wordt te gemakzuchtig.

Zie je wel, hoe zorgzaam die socialisten voor de arbeiders zijn, als ze de regeeringsbaantjes hebben? Ze gelooven het wel, hoor!

De Tribune spreekt in dit verband over de volgevreten Thomas, maar vergeten die „communistische" schrijvers dan, dat de 3e Internationale vóór de arbeiders-regeering is en die gaarne steunt met „loyale oppositie", m. a. w. die regeeringen het leven niet zuur zal maken, als dat al in haar macht lag. Is niet zooeven een parlements-communist in Duitschland met de stemmen van de Soc.-dem. tot Burgemeester benoemd?

Dit is nu het revolutionair-parlementarisme en het eenheidsfront in de praktijk!

Wat de K.A.P. hiervan zegt: Weg er mee!

BERICHTEN.

ROTTERDAM.

Onze partij-afdeeling hield hier 11 Februari een door ruim 200 arbeiders bezochte openbare vergadering in „Het Verkooplokaal".

A. Korper hield een rede over de crisis van het kapitalisme, die de volle aandacht der vergadering had. Er volgde een levendig en zakelijk debat, dat door den spreker werd beantwoord. Deze vergadering leverde weer eens het bewijs, dat, indien rekening wordt gehouden met he tproletarische vrije woord, bijeenkomsten van arbeiders thans tot ernstige en leerrijke discussies aanleiding geven.

AMSTERDAM.

19 Febr. sprak hier Jef Last over zijn uittreden uit de S.D.A.P. Naast heftige critiek op de S.D.A.P. was 's mans rede een typisch staal van de reformistische schijnlinksche fraseologie. De S.D.A.P. aanvallend, verdedigde hij het parlementarisme van R.S.P. en de vakbewegingstaktiek van het N.A.S.

Van onzen kant debatteerde E. Korper, die het standpunt van de K.A.P. inzake parlementarisme en vakbeweging op scherpe wijze verdedigde.

DECEMBER 1930.

De Kommunistische Arbeider

MEI 1930.

De Kommunistische Arbeider

ORGAAN DER K.A.P.N. (SECTIE DER KOMM. ARB. INTERNATIONALE)

Redactie en Administratie:
VAN DER PEKPLEIN 1[1] — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND
ABONNEMENTSPRIJS 75 CENT PER JAAR.
LOSSE NUMMERS 5 CENT.

De Oorlogsconferentie van Labour.

De nieuwe vloedgolf van de crisis die over de wereld gekomen is en die nog steeds haar hoogtepunt niet heeft bereikt, verscherpt de onderlinge politieke tegenstellingen tusschen de verschillende kapitalistische grootmachten op reusachtigen schaal. Konden de diplomaten-conferenties tot dusver, althans naar buiten, nog den schijn van overeenstemming en tegemoetkoming redden, de laatste groote conferentie van Londen, die formeel bijeenkwam om te trachten de ontwapening ter zee te bevorderen, doch die in wezen was, een Britsche poging om het overwicht, de oppermacht, van het Britsche rijk en van Amerika, over de wereldzeeen onaantastbaar vast te leggen, was zelfs tot het ophouden van dien schijn niet meer in staat. De diplomatenklieken kunnen het niet meer verbergen dat onder hun leiding de wereld steeds meer bedreigd wordt door een alles vernietigende botsing van de imperialistische grootmachten op elkaar, al vreest ook de burgerlijke diplomatie de dreiging van een nieuwen wereldoorlog meer dan ooit tevoren. De bourgeoisie weet dat haar positie als heerschende klasse onder de vernietigende werking van een dergelijken strijd volslagen in een zou storten. Het is dus begrijpelijk dat de kapitalistische diplomatie alles doet om dit gevaar te voorkomen. Alle maatregelen ten spijt echter wordt de overmacht van de bourgoise om de ontzaggelijke problemen van haar eigen wereld het hoofd te bieden, met den dag duidelijker zichtbaar.

De strijd om nieuwe afzetgebieden, de pogingen om de bestaande te behouden, de neiging om de gevolgen van de crisis op andere kapitaalsgroepen af te wentelen, zijn de verschijnselen die thans de werelpolitiek beheerschen. Noch de democratische allures van den femelenden kapitalistenknecht Mac Donald, noch de pacifistische mooipraterij van den kronkelenden imperialistenadvocaat Briand, noch de fascistische grootdoenerij van den blufenden zwarthemd Mussolini, kunnen deze waarheid verdoezelen. De tegenstellingen tusschen de imperialistische grootmachten worden met den dag scherper en dreigen de menschheid te vernietigen. De bourgeoisie beheerscht de ontwikkeling van de dynamische krachten harer maatschappij niet, doch wordt er door gedreven naar den ondergang.

De „ontwapeningsconferentie" van Londen is door de werking dezer krachten geworden tot een oorlogs-conferentie. Inplaats van overeenstemming te bereiken werden de tegenstellingen, schijnbaar tusschen Italië en Frankrijk maar in wezen de tegenstelling van het Amerikaansche en Britsche kapitaal, met Japan, althans tijdelijk in hun gevolg, tegenover het Europeesche Continent scherper dan ooit tevoren. Het moge dan al schijnen of de Londensche conferentie gestrand is op de imperialistische tegenstellingen van Italië tot Frankrijk, de waarheid is veelmeer, dat achter deze schermutselingen zich een nieuwe reusachtige imperialistische tegenstelling aan het ontwikkelen is, de tegenstelling van Amerika en het Britsche Rijk tegen de kapitaalsmachten van het Europeesche vasteland. Deze imperialistische tegenstelling wordt veroorzaakt door de economische machtverschuiving die sinds de „vrede van Versailles" heeft plaats gevonden. Binnen de grenzen van het in dit tijdvak economische mogelijke is de macht van Frankrijk steeds toegenomen sinds 1918. De pogingen om met de Duitsche bourgeoisie samen te werken worden, ondanks alle uiterlijke schijn, steeds dringender. De toenemende uitbuiting van het duitsche proletariaat ten bate van het internationale bankkapitaal onder Amerikaansch-Britsche leiding werkt deze ontwikkeling in de hand. Het fransche kapitaal is bezig den leider van de Europeesche imperialistische politiek tegenover Engeland en Amerika te worden. Dit was de werkelijke tegenstelling van de Londensche conferentie, zij het dan weggemoffeld achter de fransch-italiaansche strubbelingen. Daarom ook leed deze conferentie, ondanks dat zij geleid werd door den „democraat" Mac Donald, die zich zelf als goed lid van de IIe Internationale tegenstander noemt van de geheime diplomatie, meer aan diplomatieke geheimdoenerij dan eenige andere uit de jongste historie. De werkelijke groeiende reusachtige tegenstellingen moesten zoo veel mogelijk verborgen blijven. De dreiging van den nieuwen wedstrijd in bewapening, de scherper wordende strijd om de macht tusschen de zich, achter de rookschermen dezer conferenties, nieuw groeperende imperialistische verbindingen, met hun dreiging voor het leven der menschheid, kunnen alle frases ten spijt niet tegen het licht der openbaarheid. Zij hebben het donker van de geheime diplomatie noodig om te kunnen voortwoekeren. Het is wel een ironische streek van de historie dat het juist de „democraat" Mac Donald zijn moest onder wiens leiding deze geheimste aller moderne diplomatenconferenties plaats vond. Een lid van de Labourpartij, de heer H. N. Brailford, een van de beste kenners van het vooroorlogsche imperialisme heeft dit imperialistische karakter van de Londensche conferentie tamelijk duidelijk bloot gelegd in een artikel in een van de toonaangevende duitsche economische tijdschriften „Der Deutsche Volkswirt" van 4 April j.l.

Na opgemerkt te hebben dat de samenkomst in Londen „een der gerektste conferenties" in de geschiedenis der moderne diplomatie geworden is zegt hij o.a. „deze conferentie heeft ieder record aan geheimdoenerij gebroken". Dit is wel de scherpste denkbare veroordeeling van de Labour-diplomatie die mogelijk is. Doch vooral is opmerkelijk wat de heer Brailsford in dit artikel opmerkt over de militairistische politiek van de Britsche regeering en over het opkomende imperialistische verbond met Amerika. „Het is moeilijk aan te nemen dat wij bij een fransch-italiaansch conflict in de middelandsche zee neutraal zouden kunnen blijven. Wij hebben niet Palestina,*) Egypte en Cyprus bij Malta en Gibraltar gevoegd, om ons bekkens te verschaffen waarin wij ons de handen van elken zorg voor de veiligheid van den weg naar Indië schoon konden wasschen. Wanneer de Engelsche nationale meening over deze zaken onzeker en verward mag schijnen, zoo is deze toch op één punt klaar en duidelijk; Wij wenschen ons niet van Amerika te scheiden."

Ook Brailsford spreekt het dus duidelijk uit; De fransch-italiaansche tegenstelling is slecht een onderdeel van de nieuwe imperialistische krachtengroepeering in Europa, waarbij het fransche imperialisme de leiding van de Europeesche politiek in handen neemt. Engeland zal dit niet dulden. Het heeft niet voor niets aan de oude stempunten van de britsche vloot in de middellandsche zee, nieuwe toegevoegd. Het zal zich gewapenderhand in een conflict in de Middellandsche zee mengen. Het wil zich van Amerika niet laten scheiden en is bereid hiervoor concessies te brengen, omdat het dit verbond met Wallstreet noodig heeft voor de handhaving van het Britsche overwicht in Europa en in groote deelen van Azië.

Inplaats van een vermindering van bewapening komt er een reusachtigen verscherping van de bewapening ook ter zee en vooral van de luchtvloten. Inplaats van grootere eenheid te brengen tusschen de kapitaalsmachten der wereld, is deze conferentie de bezegeling geworden van de toenemende verscherping der imperialistische tegenstellingen in dit Crisis-tijdperk. De tegenstellingen der tegenwoordige kapitalistische wereld zijn de bourgeoisie over het hoofd gegroeid. Zij kan de wereld in haar politieke en economische onmacht om de ontwikkeling te beheerschen, nog slechts naar den hellekuil van nieuwe menschenslachting voeren.

*) Deze opmerking over Palestina bewijst weer eens opnieuw dat de op initiatief van den onlangs overleden Lord Balfour tot stand gekomen „Zionistische politiek" van de Engelsche bourgeoisie, niets is dan één van de gevaarlijkste imperialistische proefnemingen van dezen tijd. Het zionisme is niets dan een bedriegelijk steunpunt van de britsche wereldpolitiek, die zich „vaste punten" in de wereld wil verzekeren.

Zij dreigt de geheele menschelijke cultuur te verstikken in de aansluipende onzichtbare verstikkingsgassen die haar scheikundigen voor haar uitvinden. Hiertoe is dan de onmenschelijke „beschaving" van het moderne kapitalisme ten slotte terechtgekomen, tot een toestand waarin een barbaarsche, geraffineerde, op de spits gedreven techniek van de vernietiging gepaard gaat aan een volkomen onmacht tot het beheerschen van de levende ontwikkelingskrachten der menschheid.

Frankrijk dat reeds de grootste tegenwoordige landmacht ter wereld heeft, dat in zijn luchtvloot over een reusachtig wapen tegen het Britsche imperium beschikt en dat een macht aan duikbooten en ander vernielingsmateriaal tegen Engeland kan aanwenden waardoor het de politieke en maritieme positie van dit land, dat practisch door de geweldige ontwikkeling van de moderne oorlogstechniek geen eiland meer is, veel afdoender en beslister kan aantasten dan het Duitschland in de laatste wereldoorlog mogelijk was dit imperialistische en militairistische Frankrijk, denkt er niet aan zijn machtsposities prijs geven. Het is een bedreiging tegen Engeland alleen reeds op grond van zijn bestaan als sterkste imperialistische macht van het Europeesche vasteland.

Zoo is dan de Londensche conferentie, na maanden van geintrigeer en gekuip, van incidenten en conflicten uitgeloopen tot het tegendeel van dat wat zij beweerde te willen brengen.

Geen overeenkomst, doch verscherpte tegenstelling is het resultaat. In werkelijkheid is, althans voorloopig een nieuw drievoudig verbond ontstaan tegen de machten van het Europeesche continent. Het verbond van de „groote drie".

Het verbond van Engeland, Amerika en Japan.

Geen wonder dat de misschien meest logische kop van de Labourregeering, Mister Snowden, uitriep: **„nog zoo een conferentie en we zijn in een nieuwe wereldoorlog"!**

Dat ook de fransche bourgeoisie deze nieuwe machtsgroepeering zoo aanvoelt blijkt uit een mededeeling van den diplomatieken medewerker van de „Daily Telegraph", volgens wien Briand zou gezegd hebben, sprekende over de dreiging van het nu metterdaad tot stand gekomen drie-mogendheden-tractaat: „De fransche diplomatie zou bang zijn, dat zulk een einde der conferentie ook het einde der Engelsch-Fransche samenwerking te Geneve zou beteekenen.

De beteekenis van dergelijke uitlatingen moet vooral niet te licht worden aangeslagen. Inderdaad blijkt er uit dat de strijd om de macht tusschen de imperialistische groepeeringen groeiende is en zels reeds zoo grooten omvang heeft aangenomen dat de verscheuring van den zoogenaamden Volkenbond van Geneve nu reeds als politieke dreigement door Briand gebruikt wordt.

Er is in de Fransche buitenlandsche politiek van Versailles af tot nu toe één groote vaste lijn aan te geven, hoe zwenkend dan ook schijnbaar de vele elkaar opvolgende regeeringen moge zijn, deze lijn beginnend bij de bezetting van het Roergebied en doorgevoerd tot nu toe, nu Briand het initiatief neemt voor de vorming van een Europeesche Statenbond, laat zich samenvatten in de formule:

Frankrijk wil de oppermacht in de Europeesche economie en politiek. Het bereidt zich hier op militair voor.

Deze politiek is volkomen in overeenstemming met Frankrijks groeiende economische beteekenis. Wij willen hiervan thans slechts één, doch sterk sprekend voorbeeld geven, dat bewijst hoe het fransche imperialisme economisch tegenover Engeland en Duitschland in economische beteekenis gegroeid is.

Het aantal hoogovens, de uiterst belangrijke haarden der moderne groot-industrie dat in de drie voornaamste Europeesche landen in bedrijf was, bedroeg in Engeland in 1913, 338, in Februari 1930 nog slechts 162. In Duitschland was het aantal in bedrijf zijnde hoogovens teruggeloopen van 204 in 1913 tot 93 in Februari '30. In Frankrijk daarentegen is het aantal hoogovens gestegen van 131 in 1913 tot 156 in Februari 1930.

Deze weinige cijfers omtrent de ontwikkeling van de economische machtsverhoudingen toonen dus aan dat